

Poc manteniment en un parc infantil de Sort

Sr. Director:

Som una família de Reus que passem una part de les vacances d'hivern i d'estiu a la localitat de Sort. Cada any, ens veiem sorpresos per la manca de manteniment i l'estat cada vegada més lamentable del parc infantil que hi ha a la zona del barranc de la població. En la darrera visita, al febrer, ens vam trobar moltes famílies a la zona del parc i concidíem en la crítica a l'ajuntament de la vila pel seu nul·l interès pel tema. Hem de recordar que la bonica localitat del Pallars és una zona molt utilitzada pel turisme de família i ens sorprèn la nul·la inversió en manteniment de l'esmentat parc.

Demaneu a l'ajuntament de Sort una ràpida intervenció per subsanar aquest dèficit, perquè tantes famílies amb canalla que la visitem puguem gaudir amb més qualitat de l'estada.

MANEL CATALÁN BAUBI. REUS

El Miquel ens ha deixat

Sr. Director:

Dimarts, a les 10 del matí, va telefonar-me l'Anna, abans de parlar li vaig preguntar com estava el Miquel (hi va haver un silenci). "Enric, el Miquel ens ha deixat, ja no el veuràs més..."

La meua amistat amb el Miquel ve de més de 65 anys enre, quan anava a comprar al seu establiment dels porxos de Sant Joan, admirava els seus pessebres tan originals que muntava a l'aparador.

Al cap d'un temps ens vàrem relacionar al Cercle de Belles Arts, ell formava part d'aquell conjunt d'artistes lleidatans, els Cristòfol, Ibàñez, Víctor Pallarés, Barberà, Fontova, Benseny i d'altres. Jo era bastant jove i era de la junta amb el doctor Bonu, Romà Sol, el senyor Esteve, etc.

A la Congregació de la Sang ell arreglava els passos el Divendres Sant, amb tot el gust que el caracteritzava, i des de la part de dalt de l'escala feia broma amb els Armats que esperàvem per sortir a la processó.

Correu

SEGRE Carrer del Riu, 6. 25007 Lleida
Fax: 973 246 031
Correu electrònic: redacció@diarisegre.com

En aquesta secció només es publicaran les cartes que vagin acompanyades d'una completa identificació de l'autor (nom, adreça, DNI i telèfon, si fa al cas), tot i que, si es demana, és possible la firma sota pseudònim o inicials. SEGRE no tornarà els originals i si la seua extensió passa de 20 línies (1.200 caràcters), es reserva el dret de resumir-los.

LA CARTA DEL DIA

Per què tenen tan mala llet?

SR. DIRECTOR:

El divendres 29 de febrer a les 18.45 hores, a la Línia 7 del Secà, l'autobús matrícula L-6229-Y arriba a la parada de Prat de la Riba.

Al frontal indica el número de línia 7, al lateral de la porta d'entrada indica L-3 (pertany a la línia de Pardinyes). La parada és del Secà. Us poso en antecedents per explicar el que va passar.

Tres persones grans s'equivoquen i pugen al bus del Secà pensant que arribaran a Pardinyes.

Una de les senyores se sorprèn i li pregunta al conductor si és la línia de Pardinyes.

L'error existeix però, com reacciona el conductor? Exaltat, elevat la veu i de molt

males maneres. És que no ens podem equivocar?

Què passa amb la nostra gent gran? La parada era del Secà, molt a prop hi ha la de Pardinyes. Les persones ens equivoquem, tots! Però la gent gran mereix un respecte. Sobretot si qui pregunta ho fa sorpresa i amb educació. Ella només es va equivocar perquè va veure al lateral L-3 i el recorregut no coincidía amb la línia.

A la parada del CAP Balàfia van baixar tots tres per anar caminant fins a Pardinyes.

La senyora va insistir al xòfer que a la porta indicava L3. El conductor, cridant, la va convidar a queixar-se a l'empresa. Espero que ho faci, que corregeixin l'error i no es torni a equivocar ningú i així ens estalviarem una mala estona.

UNA USUÀRIA

ALTOAR, el 1957, se'ns va ocórrer als baixos del Frontón Lérida estrenar una obra de teatre titulada *Asesinato en la Catedral*, referent a la vida de sant Tomàs Beckett, només teníem un empostissat de 90 m², no sabíem què fer, però al Miquel se li va acudir muntar uns decorats en forma d'arcs folrats amb tela blanca que va tindre un gran impacte teatral. Al teatre Principal també ens va muntar diverses obres, una de les quals va ser: *El delantero centro murió al amanecer*. Va estrenar també *Don Gutierrez*, de l'autor Lleidatà Joseph Werhle, després, *El diari d'Anna Frank*, *Doce hombres sin piedad*, *Don Juan Tenorio* (amb un muntatge especial amb decorats de Salvador Dalí), *El Papa bo Joan XXIII* i *El beat Castelló Aleu*.

Les últimes col·laboracions en què va ajudar el TOAR van ser amb l'homenatge a Enric Granados a l'Auditori. Dilluns passat, encara parlàvem dels detalls artístics que em deia que havia de fer per a la representació de

La Passió a la parròquia del Carme. Amb el TOAR hi ha conviscut més de 50 anys.

Va formar part del grup fundacional d'Els Armats de Lleida, i cada any preparava i muntava la revista que repartíem la Nit dels Armats. Va tindre una gran relació amb el Caliu Ilerdenc.

Va ser molt amic dels Amics de la Seu Vella. Va fer unes pintures a la capella del Peu del Romeu i a la parròquia de Sant Joan.

Va fer moltes il·lustracions en llibres d'autors lleidatans. Va ser un cartellista important, va guanyar molts premis en els concursos de cartells de les festes de Lleida i de la Fira de Sant Miquel. Va publicar quatre *Banquetes*, dintre d'aquesta col·lecció promoguda per la Paeria de Lleida.

Va escriure a les revistes lleidatanes *Labor*, *Ciutat* i *Acento* i enviava articles a la premsa local. Va ser un mestre en l'art del ballet. Ell dibuixava directament mentre actuava el ballet a l'escenari sempre des del primer pis

del teatre del Liceu i d'altres teatres europeus.

Va fer més de 40 exposicions a Madrid, Barcelona, Tarragona, Londres, diverses vegades a París, Alemanya, Itàlia i Àustria. Va ser nomenat membre de l'Associació Europea de Pintors i Escultors. Li agradava molt la música de Txaiikovski, i tot escoltant-lo, dibuixava les meues humils idees teatrals. Potser a Lleida no l'hem sabut valorar prou.

Però el més important és que ha sigut un convençut cristià, un gran lleidatà humil i senzill, un bon marit, pare i padrí, i una gran persona. Miquel, no t'oblidarem, descansa en pau.

ENRIC CASTELLS GRANÈS

Manifest de la UGT de Catalunya davant les eleccions generals

Sr. Director:

Els treballadors i les treballadores de Catalunya volem continuar avançant, per això cal un govern:

1. Que aposti pel diàleg social, per les reformes en l'àmbit sociolaboral i per una ocupació de qualitat, un mercat de treball més inclusiu i equilibrat.

2. Que no faci servir la immigració per atemorir la gent i per obtenir-ne guany electoral, sinó que treballi per una integració acollidora dels nouvinguts, amb drets i deures com tothom.

3. Que no faci servir el terrorisme com a arma electoral, sinó que treballi amb tots els partits i la societat per eradicar-lo.

4. Que no faci servir la llengua per dividir la gent i els territoris, sinó tot al contrari, com a vehicle de comunicació i cohesió social.

5. Que es prengui seriosament el canvi climàtic, la protecció del medi ambient i un sistema productiu sostenible.

6. Que respecti i reconegui Catalunya i no la faci servir per enfrontar-la a altres comunitats.

7. Que continuï aprofundint els drets civils i les polítiques socials.

8. Que compleixi l'Estatut, en les inversions amb infraestructures i amb un finançament suficient.

9. Que aposti per uns serveis públics de qualitat com a eix de l'Estat de benestar.

10. Que porti el salari mínim interprofessional fins als 1.000 euros.

Per tot això, fem una crida als treballadors i treballadores de Catalunya perquè participin en les properes eleccions generals del 9 de març.

És el dia en què el vot de cada persona té el mateix valor sigui quina sigui la seva condició social o econòmica, des del respecte a les opcions polítiques de cadascun dels nostres afiliats, fem una crida a votar per aquells partits que més s'apropin a les nostres propostes.

A aquells que apostin per una Catalunya amb més capacitat d'autogovern, per un país que no faci de la llengua un element de divisió, sinó de drets i cohesió social.

Per una societat amb capacitat per integrar la diversitat, amb més justícia social, més igualtat, més solidaritat i on la gent pugui viure millor.

UGT

COL·LABORACIÓ

ALEXIS GUALLARÍ TÀPIES

President del comitè local de CDC

Votem en clau catalana

culata a ambdós *megacandidats*.

És clar que un dels dos candidats, Rajoy o Zapatero –*tanto monta monta tanto*–, serà el futur *presidente*. Sembla que les enquestes li donen un cert avantatge a l'actual ocupant de la Moncloa, tot i que l'aspirant també ha fet prou mèrits per canviar-se de casa durant els propers quatre anys. Ara bé, vist des de la vora del riu Segre, tant és l'un com l'altre. Tots dos han fet mèrits durant els darrers quatre anys i durant aquesta campanya per no guanyar i no tenir tan alta responsabilitat. L'un, enganyant sistemàticament Catalunya. L'altre, posant-la com a munió pels seus interessos d'assaltar el *Gobierno*.

Jo proposo i demano que tots els que comparteixin aquestes breus reflexions facin un últim

esforç per demanar a la gent que voti en clau nacional i catalana. Demano que votin als candidats i candidates que presenta CiU.

Sóc conscient que no sempre ho hem encertat i que, a vegades, alguna de les decisions que hem pres no han estat del tot

Catalunya i Lleida han d'estar més ben representades que mai al Congrés i al Senat per poder condicionar la política espanyola

compreses. Ara bé, el que ens ha mogut sempre ha estat la defensa dels interessos de Catalunya i dels catalans. No està en joc si en Duran i Lleida serà ministre o si en Bono serà el proper president del Congrés. El mateix Duran ho ha deixat ben clar aquests dies. Tampoc

està en joc ni sota qüestió l'actual govern tripartit, Artur Mas també ho ha deixat ben clar al Parlament de Catalunya. El que està en joc és si dues visions oposades pel que fa als *afers* espanyols, però coincidents a l'hora de prendre decisions que menystenen els interessos de

Catalunya, se sortiran amb la seva.

Esperem que no, pel bé de tots, però de moment sembla que, si més no a Lleida, el PSC-PSOE revalida el resultat si no el millora i el PP recupera l'escó que havia perdut. I aquest panorama, certament desenci-

sador i preocupant, que mostren les enquestes l'hem de combatre democràticament. És ben senzill i alhora complicat. Ens hem de mobilitzar aquests darrers dies per convèncer els nostres entorns que un altre resultat és possible i, a més, necessari.

Catalunya i Lleida han d'estar més ben representades que mai al Congrés i al Senat per poder condicionar –sí, sí, he dit condicionar– la política espanyola. Hem de ser necessaris. Hem de ser imprescindibles per aprovar qualsevol llei i hem de saber treure'n profit.

El que està en joc és tan important que després no valdran els retrets. No hi ha segona volta. Cal votar en clau catalana. Cal fer un vot útil per Catalunya i, a Lleida, aquest vot és el de Convergència i Unió. Vostès tenen la paraula.

AQUESTS DIES, tot fent-la petar amb la gent, el comentari que més surt és el de la saturació. La gent està saturada de tanta bronca, de tant cara a cara, de tanta desqualificació, de tanta baralla teatral i gratuïta. Tant el PP com el PSOE-PSC se n'han sortit. Han monopolitzat l'atenció dels ciutadans i ciutadanes, en un intent de posar de manifest que només ells estan cridats a governar l'Estat espanyol els propers quatre anys. Ara bé, aquesta ànsia per estar al mitjàns i de voler acaparar tota l'atenció se'ls ha girat en contra. Com es diu col·loquialment, sembla que al final els ha sortit el tret per la